

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Ус 8/2023
01.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Звездане Лутовац и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, решавајући сукоб надлежности између Управног суда и Вишег суда у Сомбору, у спору по тужби тужиоца АА из ..., против тужене Скупштине општине Србобран, ради поништаја решења тужене број ... од2019. године, у правној ствари именовања вршиоца дужности директора јавног комуналног предузећа, у нејавној седници већа одржаној дана 01.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Виши суд у Сомбору.

Образложење

Управни суд је Врховном суду поднео захтев за решавање сукоба надлежности са Вишим судом у Сомбору, који се решењем П1 40/19 од 05.07.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање по тужби тужиоца АА из ... против тужене Скупштине општине Србобран, ради поништаја решења о именовању вршиоца дужности директора Јавног комуналног предузећа „...“ Србобран, број ... од ...2019. године и одређено да се по правноснажности решења списи предмета доставе Управном суду као стварно и месно надлежном за даље поступање.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд налази да је за поступање по тужби у овој правној ствари надлежан Виши суд у Сомбору.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о уређењу судова прописано је да Управни суд суди у управном спору.

Према одредби члана 25. став 1. тачка 8) Закона о уређењу судова виши суд суди у првом степену, у спору поводом избора и разрешења органа правног лица ако није надлежан други суд.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних

управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1); у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2); суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3). Одредбом члана 4. истог закона прописано је да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари. Одредбом члана 5. Закона о управним споровима прописано је да управна ствар, у смислу овог закона, јесте појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Одредбама Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“, бр. 15/16 и 88/19) прописано је: да је јавно предузеће предузеће које обавља делатност од општег интереса, а које оснива Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе (члан 3. став 1); да ако јавно предузеће оснива јединица локалне самоуправе, акт о оснивању јавног предузећа доноси скупштина јединице локалне самоуправе, која врши права оснивача (члан 5. став 3); да су органи јавног предузећа надзорни одбор и директор (члан 15); да се вршилац дужности директора може именовати до именовања директора јавног предузећа по спроведеном јавном конкурс (члан 52. став 1); да вршилац дужности директора мора испуњавати услове за именовање директора јавног предузећа из члана 25. овог закона (члан 52. став 4); да вршилац дужности има сва права, обавезе и овлашћења која има директор јавног предузећа (члан 52. став 5); да директора јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе именује орган одређен статутом јединице локалне самоуправе, на период од четири године, на основу спроведеног јавног конкурса (члан 24. став 3); да против решења о разрешењу директора јавних предузећа жалба није допуштена, али се може водити управни спор (члан 48. став 6).

Из цитираних одредаба закона произлази да оснивач јавног предузећа који оснива јединица локалне самоуправе акт о именовању директора јавног предузећа, као и акт о именовању вршиоца дужности директора јавног предузећа доноси у вршењу оснивачких права, а не у вршењу јавне власти, односно јавних овлашћења. Следом наведеног, акт о именовању вршиоца дужности директора јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе је акт пословања, а не управни акт донет у управној ствари у смислу чл. 3, 4. и 5. Закона о управним споровима.

Имајући у виду све наведено, да је оснивач Јавног комуналног предузећа „...“ Србобран Општина Србобран, Врховни суд налази да је оспорен акт о именовању вршиоца дужности директора Јавног комуналног предузећа „...“ Србобран акт пословања, а не управни акт и да је сагласно цитираним прописима, за одлучивање у овој правној ствари, стварно надлежан виши суд и то на основу одредбе члана 4. став 1. тачка 20) Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“, број 101/13), Виши суд у Сомбору.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова, решио као у диспозитиву овог решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 01.06.2023. године, Ус 8/2023

Записничар,
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа – судија,
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић